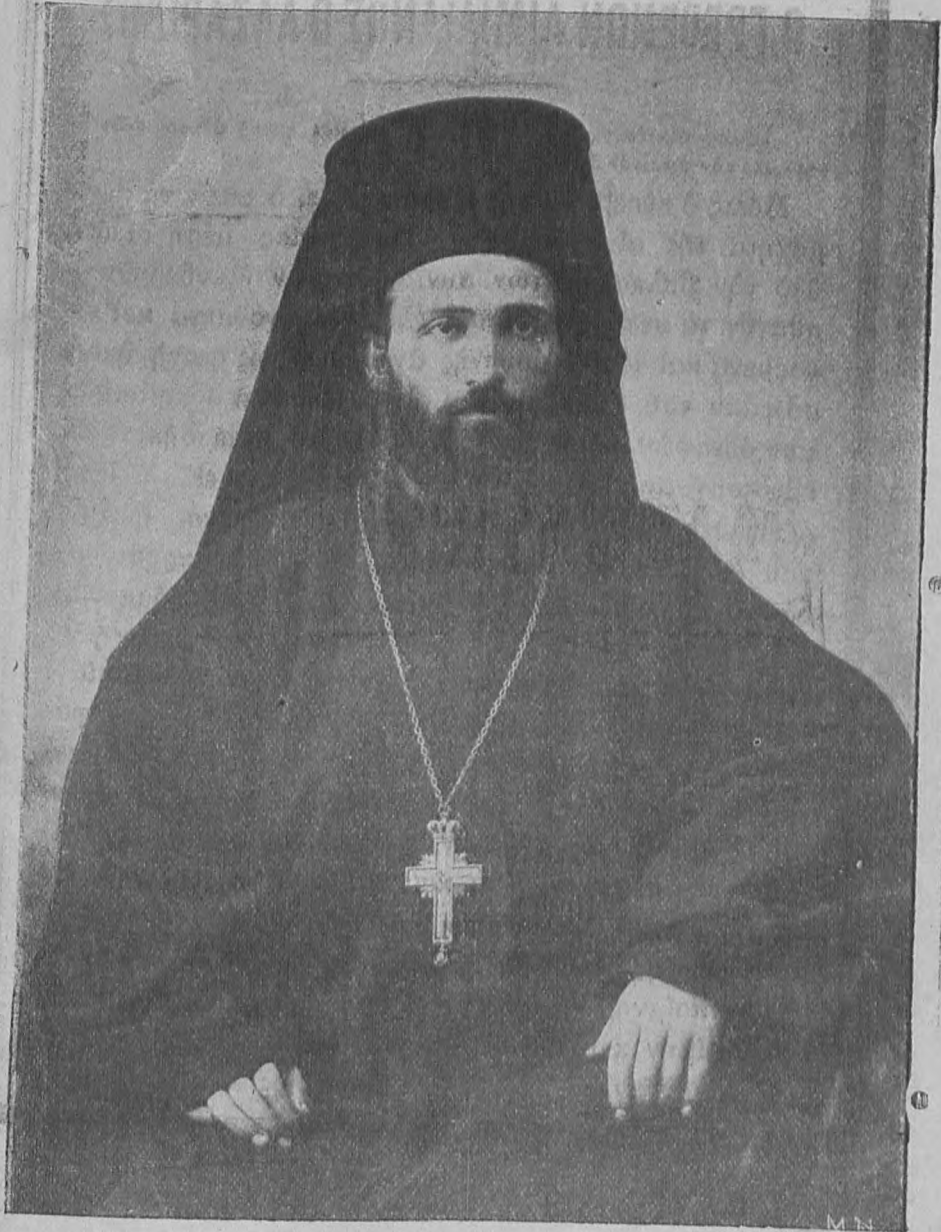

ΙΕΡΟΣ

ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

ΕΤΟΣ Α'. ΣΜΥΡΝΗ 15 Ὀκτωβρίου 1911 ΑΡΙΘ. 28

† Ο ΑΕΙΜΝΗΣΤΟΣ ΓΡΕΒΕΝΩΝ ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΣ

ΜΗΝ

Ο ΓΡΕΒΕΝΩΝ ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΣ Ο ΛΑΖΑΡΙΔΗΣ

«Φωνὴ θρηνοῦντος ἠκούσθη περὶ Σέ, καὶ φωνὴ ὀδυνομένου ἀ-
νήγγειλε τὸν ἔπαινόν Σου».

Μόλις ὁ εὐσεβὴς τοῦ Κυρίου λαός, ὁ κατὰ τὰ περι-
μάχητα τῆς αἱματοβρέκτου Μακεδονίας μέρη οἰκῶν,
ὑπὸ τὴν θαλπωρὴν τῶν συνταγματικῶν ἐλευθεριῶν ἡ-
σθάνθη τὰ πεπηγότα αὐτοῦ μέλη ζωογονούμενα καὶ το-
νούμενα καὶ μόλις ἀσθενὴς ἀνακουφίσεως φωνὴ ἠκού-
σθη ἀπὸ τοῦ στόματος τῶν πολλαχῶς ἐκεῖ δοκιμασθέν-
των ἀδελφῶν ἡμῶν, ἐλπισάντων πλέον ὅπως ἴσως ὅτι
ἐβυθίσθησαν εἰς τὸ χάος τῆς αἰωνιότητος καὶ εἰς τὰς ἱστο-
ρικὰς δέλτους ἐνεγράφησαν αἱ πικραὶ ἐκεῖναι ἡμέραι,
καθ' ἃς τῶν δολοφόνων ὁ σίδηρος, τῶν ἐμπρηστῶν ἡ
δὰς καὶ τῶν δυναμιτιστῶν τὰ καταχθόνια μηχανήματα ἡ-
ρήμουν ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τὴν τλήμονα ἐκείνην γῆν,
διαχύνοντα πανταχοῦ τὴν φρίκην καὶ τὴν ἀπελπισίαν,
μόλις, λέγω, ταῦτα πάντα, τὰ δεινὰ καὶ ἀνύποιστα ἐφά-
νησαν ἐξαφανιζόμενα καὶ ἰδοὺ μετὰ καταπλήξεως καὶ
καρδιοβόρου ἄλγους καὶ δυσπαλαίστου ὀδύνης ἐνωτίζε-
ται τὸ πανελλήνιον σύμπαν νέας συμφορὰς καὶ νέα δει-
νά, τιτρώσκοντα εἰς τὰ καίρια τὴν θρησκευτικὴν καὶ
ἐθνικὴν αὐτοῦ φιλοτιμίαν καὶ ὑπόστασιν.

Ἰεράρχης πρῶτος καὶ ἰλαρὸς, τῆς λογικῆς τοῦ Κυρίου
ἡμῶν ποιμένης ἄγρυπνος καὶ ἀνύστακτος φρουρὸς καὶ
ἀρχιποίμην καὶ τῆς ἀωμότητος ἡμῶν πίστεως ζηλωτὴς
ἐνθερμος, καλὸς κατὰ τὴν Γραφὴν ὡς τὸ ἄστρον τῆς

αὐγῆς καὶ γλυκὺς ὡς τὸ ἔαρ, ὁ νεαρὸς τὴν ἡλικίαν πολὺς δὲ τὴν σύνεσιν καὶ τὴν φρόνησιν Μητροπολίτης τῆς εὐτυχοῦς τῶν Γρεβενῶν Μητροπόλεως, ὁ ἀλησμόνητος μεταξὺ τῶν φίλων καὶ αἰοίδιμος ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῇ Ὁρθοδόξῳ Μητροπολίτης Αἰμιλιανὸς ὁ Λαζαρίδης, πίπτει τὴν πτώσιν τὴν ἔνδοξον, καταπορφυροῦται ἐν τῷ πολυτίμῳ αὐτοῦ αἵματι καὶ δέχεται τοῦ μαρτυρίου τὸν ἀμαράντινον στέφανον, ἐπικυρώσας καὶ ἐπισφραγίσας οὕτω τὴν καλὴν καὶ ζωοπάρουγον τῆς πίστεώς Του ὁμολογίαν.

Ἐπὶ τῷ ὀδυνηρῷ τούτῳ ἀγγέλματι, σύσσωμον καὶ σύμπυχον τὸ Ἔθνος καὶ ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν ἔρηξαν ὀδύνης κραυγὴν καὶ «ἔλαβον ἐπ' αὐτούς», κατὰ τὸν πολὺδακρυν προφήτην, «θρῆνον καὶ κατήγαγον οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν δάκρυα καὶ ἐξέχεον ὕδωρ τὰ βλέφαρα αὐτῶν». Ταῦτα δὲ πάντα ὄχι διὰ τὴν τραγικὴν καὶ μαρτυρικὴν Αὐτοῦ τελευτήν, ἐπειδὴ τοιαύτη τελευτή, οὕσα ἐγγύησις ἀσφαλῆς τῆς κληρονομίας τῆς αἰωνίου ζωῆς, ὑπὲρ ἧς στρατεύονται καὶ ἀγωνίζονται οἱ Χριστιανοί, εἶνε δι' ἡμᾶς χαρᾶς ἀφορμὴ καὶ εὐφροσύνης ὑπόθεσις καὶ στέφανος καυχήσεως διὰ τὴν Ἐκκλησίαν ἡμῶν, ἐν τῷ στερεώματι τῆς ὁποίας δὲν παύουσι νὰ ἀναφαίνωνται ὡς ἀειλαμπεῖς καὶ πρῶτου μεγέθους ἀστέρες τῆς πίστεως οἱ καλλίνικοι μάρτυρες, ἀποδεικνύοντες ὅτι αὕτη ζῆ καὶ ὑπάρχει καὶ ἐπακριβῶς καὶ θεαρέστως τὸν προορισμὸν αὐτῆς ἐπὶ τῆς γῆς ἐκπληροῖ, οὔτε διὰ τὰ ὑποκινήσαντα τοὺς μυσαροὺς δαλοφόνους κατάπτυστα καὶ καταχθόνια ἐλατήρια, τὰ ὁποῖα τοὺς μὴ πιστεύοντας ἀκραδάντως εἰς τὸ ἀκατάλυτον τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἧς οὐδέποτε Πύλαι Ἄδου κατισχύσουσι, καὶ τοῦ Γένους ἡμῶν

τὴν ἀνεξάντλητὸν ζωτικότητα, ἣτις ἐκράτησε καὶ κρατεῖ αὐτὸ ἐπὶ χλιετηρίδας ὄλας παρ' ὄλας τὰς κατ' αὐτοῦ λυσσώδεις ἐπιδρομὰς καὶ τῶν ὀργάνων τοῦ σκότους τοὺς συνεχεῖς καὶ πείσμονας κατ' αὐτοῦ ἀγῶνας, δύνανται νὰ ἐμβάλωσιν εἰς μελαγχολικὰς σκέψεις καὶ ἀπελπίσωσι περὶ τοῦ μέλλοντος ἀμφοτέρων, ἀλλὰ διότι ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ ἀλήστου καὶ μακαριστῆς μνήμης ἱεράρχου ἀπόλεσεν ἡ Ἐκκλησία καὶ τὸ Ἔθνος ἡμῶν ἀγαθὸν ποιμένα καὶ καλὸν, στρατιώτην τοῦ καθήκοντος ἀτρόμητον, πολλὰ ὑπισχνούμενον νὰ κατορθώσῃ καὶ πολλαχῶς τὰς μεθοδεΐας τοῦ πονηροῦ νὰ διαλύσῃ καὶ ἐξαφανίσῃ.

Ἐπι τοῦτοῦ ἱεράρχου ἀγαθοῦ καὶ ἀληθοῦς κατὰ Χριστὸν ποιμένου τὴν στέρησιν ἐποδύρεται ἡ Ἐκκλησία καὶ τὸ Ἔθνος ἡμῶν, ἀρκοῦσα καὶ ἀναμφισβήτητος εἶνε ἀπόδειξις ἢ μέχρι τῆς ἐσχάτης Αὐτοῦ ἐνδόξου ἀναπνοῆς δρᾶσις καὶ ἐργασία Αὐτοῦ καὶ ἡ εὐσυνειδήτος καὶ μέχρις ἀνταπαρνησίας χωρήσασα τοῦ ἱεροῦ καθήκοντος ἐκπλήρωσις.

Βραχὺς ἠθέλησεν ἢ τὰ πάντα σοφῶς διευθύνουσα καὶ κυβερνῶσα θεία Πρόνοια νὰ εἶνε ὁ βίος Αὐτοῦ, ἀλλ' ἢ βραχύτης αὕτη δὲν ἐμποδίζει ἡμᾶς, ὡς ἐξ ὄνουχου κρίνοντες τὸν λέοντα, νὰ εἴπωμεν μετὰ τοῦ Σοφοῦ, «ὅτι τὸ ὄνομά Του ζήσεται εἰς γενεὰς καὶ τὸν ἔπαινόν Του ἐξαγγελεῖ ἡ Ἐκκλησία».

Ἡ καθ' ἡμᾶς ἱερά Θεολογικὴ Σχολή, ἐν ἣ ὁ ἀείμνηστος τῆς θείας Σοφίας τὰ μυστήρια διηρεύνησε καὶ ἐξήτασεν ἐπὶ ὀλόκληρον ὀκταετίαν, ἡ μεγάλη καὶ εὐσεβῆς τοῦ Σταυροδρομίου Κοινότης, ἣτις ἀληστον διατηρεῖ τὴν ἀνάμνησιν τοῦ καλοῦ ἀγαθοῦ ἱερέως καὶ πνευματικοῦ αὐτῆς πατρὸς καὶ εὐσεβοῦς καὶ γλυκυφθόγγου ἱεροκλήρου-

κος, ἡ ἀποστολικὴ τῶν Θεσσαλονικέων Ἐκκλησία, ἣτις μετὰ καυχήσεως καὶ δικαίας ὑπερηφανίας ὡς Πρωτοσύγκελλον αὐτῆς ἐτίμα καὶ ἐσέβeto Αὐτόν, ἡ μαρτυρικὴ τῆς Πελαγονίας Μητρόπολις, ἣτις τῆς εὐεργετικῆς Αὐτοῦ δράσεως ἔτι καὶ νῦν διατηρεῖ ἀνεξίτηλα τὰ ἔχνη καὶ ἐν ἧ πάντες ὁμοθυμαδὸν καὶ ἀνεξαιρέτως ἐγκωμιάζουσι τὸν ἐπίσκοπον Πέτρας ὡς τὴν ἀληθῆ τῆς πίστεως καὶ τοῦ ἔθνους ἡμῶν κατὰ τὰ πολυστένακτα ἐκεῖνα μέρη πέτραν, τῆς πρώτης ἐν Μακεδονίᾳ Χριστιανικῆς Κοινότητος, τῆς Νεαπόλεως, ἡ διάδοχος Καβάλλα, ἣτις ἐπ' ὀλίγου χρόνου διάστημα ἠτύχησε νὰ ἔχη ὡς πνευματικὸν αὐτῆς χειραγωγὸν τὸν ἀείμνηστον, δύνανται νὰ βεβαιώσωσι πᾶσαι καὶ ἀποδείξωσι περιτρώως, ὅτι τὸ ἔθνος καὶ ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν πενθεῖ σήμερον καὶ ὀδύρεται, διότι τοιαύτης ἐθνωφελοῦς δράσεως καὶ τοιαύτης ἀριζήλου ἐργασίας τοσοῦτον προῶρως ἀπεστερήθη.

Ἄλλ' ὅ,τι κυρίως τὸν ἔπαινον Αὐτοῦ ἐξαγγέλλει καὶ τὸν ἀμαράντινον ἐπὶ τοῦ μαρτυρικοῦ Αὐτοῦ μετάπου ἐπιθέτει στέφανον τῆς δόξης καὶ τῆς δικαιοσύνης, εἶνε ἡ ἐν τῇ ἰδιαιτέρως θρηνοῦσῃ σήμερον τὴν ἀπώλειαν Αὐτοῦ Μητροπόλει Γρεβενῶν πολιτεία Αὐτοῦ. Ἐκεῖ ἐν τῇ πρώτῃ γραμμῇ καὶ παρατάξει, ὡς στρατιῶται γενναῖοι μετὰ μένους πολεμικοῦ μάχονται καὶ πολεμοῦσιν ἐν ταῖς προφυλακαῖς, ἠγωνίσθη καὶ ὁ ἀείμνηστος ἵνα ἀναφανῆ πιστὸς μὲν ὑπουργὸς καὶ φύλαξ τῆς παρακαταθήκης τῶν μυστηρίων τῶν πνευματικῶν, πατήρ δὲ φιλόστοργος καὶ προστάτης κρατερὸς τῶν ὀρθοδόξων καὶ ὁμογενῶν. Ὡς ποιμὴν ἀγαθὸς ἀπεσώβει ἀπὸ τοῦ ποιμνίου τοὺς ἐπερχομένους λύκους, οἵτινες κατὰ τὰ μέρη ἐκεῖνα καὶ δὴ κατὰ τὰς δυστυχεῖς ταύτας ἡμέρας εἶνε καὶ πολλοὶ καὶ βαρεῖς

καὶ αἰμοχαρεῖς. Ὅμοιος τῷ Λῶτ κατὰ τὴν πίστιν, διέσωξεν ἐπὶ τῆς μυστικῆς τῆς Ὁρθοδοξίας Σηγῶρ τῆς Ἐκκλησίας τὰ τέκνα ἀβλαβῆ ἀπὸ τῆς θεηλάτου συμφορᾶς τῶν διωκτῶν των. Ἄγρυπνος ἦτο πάντοτε καὶ καμμία ποτὲ πετρώδης κόπων τραχύτης ἢ ἀκανθόπλοκος ὄχλος συνέπνιγε τὸν ζῆλον τῆς εὐσεβείας Αὐτοῦ, ἀτρόμητος δὲ ὥστε καμμία καταγίς ἢ χειμαρρῶδης βία τῶν προσπιπτόντων πραγμάτων ἦτο ἱκανὴ νὰ κλονίσῃ τὴν σταθερότητα τῆς καρδίας Αὐτοῦ. Ἐβάστασε δὲ, τοὺς ἀποστόλους πιστῶς ἀπομιμούμενος, τὸ τειμημένον τοῦ Κυρίου ὄνομα «ἐναντίον ἔθνῶν καὶ βασιλέων» καὶ ἐπορφύρωσε τὴν ἀλουργίδα τῆς πίστεως διὰ τοῦ τιμίου Αὐτοῦ αἵματος καὶ προσέφερε τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ὡς θυσίαν λογικὴν εἰς τοὺς πόδας τοῦ ἀειζώου ἀμνοῦ καὶ ἔχρισε διὰ τοῦ αἵματος Αὐτοῦ τὸν ἐμπιστευθέντα Αὐτῷ λαόν, ἵνα ἀπ' αὐτοῦ ἀπομακρύνῃ τὸν ὀλοθρευτὴν ἄγγελον.

Τοιοῦτος ἐν ἀτελεῖ σκιαγραφία, τὴν ὁποίαν τρέμουσα ἐκ λύπης καὶ ὀδύνης χεῖρ ἀγαπητοῦ Αὐτοῦ συνταξιῶτου καὶ συναγωνιστοῦ χαράττει δι' ὑμᾶς, εὐσεβεῖς τοῦ «Ἱεροῦ Πολυκάρπου» ἀναγνῶσται, ὑπῆρξεν ὁ καλλίνικος νεομάρτυς, ὁ ἀλήστου μνήμης Γρεβενῶν Αἰμιλιανός.

Στρέψωμεν νῦν τῆς διανοίας ἡμῶν τὰ ὄμματα καὶ τῆς φαντασίας ἡμῶν τανύσωμεν τὰς πτέρυγας καὶ μετενεχθῶμεν τῷ πνεύματι καὶ μετάσχωμεν καὶ ἡμεῖς μετὰ τοῦ εὐσεβοῦς Αὐτοῦ ποιμνίου καὶ ὄλου τοῦ ὀρθοδόξου λαοῦ τῆς προσευχῆς, ἣν ἐπὶ τῇ πανδήμῳ Αὐτοῦ κηδεῖα μετὰ δακρῶν ἀκρατήτων ἀπευθύνει πρὸς τὸν Κύριον ὀλόκληρος ἢ κατὰ Ἀνατολὰς Ἐκκλησία καὶ ἀς' δεηθῶμεν μετὰ κατανύξεως τοῦ Κυρίου, ὅπως μνησθῇ τῆς θυσίας τοῦ ἀειμνήστου τούτου Ἱεράρχου καὶ πιάνη τὸ ὀλοκαύτωμα Αὐτοῦ καὶ πληρώσῃ πάντα τὰ θεοφιλεῖ αἰτήματα ἡμῶν, ὅσα ἐν στεναγμοῖς ἀλαλήτοις λαλεῖ καὶ ἐξαίτεται σήμερον ἢ δεινῶς τρωθεῖσα καρδία ἡμῶν καὶ κρατύνη τὴν δεξιάν τῶν Ἱεραρχῶν τῆς πίστεως ἡμῶν, ἵνα ποιῶσι πάντοτε σωτηρίαν καὶ δικαιοσύνην ἐπὶ τῆς γῆς.

+ Ὁ Τράλλεων ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Ἡ ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΤΟΥ ΣΠΟΡΕΩΣ

Ἡ χαριστάτη καὶ ὠραιότατη περι τοῦ σπορέως παραβολή τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου εἶνε παραβολή παγκοσμίου ἐφαρμογῆς, εἶνε παραβολή ἐκτάκτου σπουδαιότητος, παραβολή, ἣν οὐδεὶς Χριστιανὸς ἀγνοεῖ, οὐδ' ἐπιτρέπεται ν' ἀγνοῇ αὐτήν, καὶ τὴν ὁποῖαν, ὅσον καὶ ἂν εἶνε παραβολή βαθυτάτης ἐννοίας, οὐδεὶς δύναται νὰ εἴπῃ ὅτι εὐρίσκει δύσκολον εἰς τὴν κατανόησιν.

Ὅσον δὲ καὶ ἂν ἡ ἐννοία καὶ σημασία τῆς παραβολῆς ταύτης εἶνε ἐντελῶς ἐξηγημένη ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Κυρίου, τὸν ὁποῖον ἐπὶ τούτῳ ἠρώτησαν οἱ μαθηταί, καὶ εἶνε ἐξηγημένη κατὰ τρόπον τοιοῦτον, ὥστε οὐδεὶς νὰ ζητῇ τίποτε περισσότερον, καὶ οὐδεμία ἀνθρωπίνη ἐρμηνεία καὶ ἐξήγησις νὰ δύναται νὰ ὀρίψῃ περισσότερον καὶ προσθετώτερον φῶς, ὅμως φρονῶν ὅτι δὲν θὰ εἶνε παντάπασιν ἄσκοπος καὶ ἀκαρπος καὶ μία σύμφωνος πρὸς τοὺς σημερινούς καιροὺς καὶ τὰς κρατούσας ἰδέας τῶν ἀνθρώπων τῆς ἐποχῆς ἀνάπτυξις, ὀπίτω ὡς σπόρον τὰς ὀλίγας ταύτας ἐπὶ τῆς παραβολῆς ταύτης ἐπεξηγητικὰς μου παρατηρήσεις εἰς τὰς διηλεκτωμένους ὑπὸ τοῦ ἀρότρου τῶν θλίψεων καὶ στενοχωριῶν τοῦ νῦν αἰῶνος καρδίας τῶν εὐσεβῶν τοῦ

«Γ. Πολυκάρπου» ἀναγνωστῶν, πεποιθὼς ἀκραδάντως ὅτι ἑκατοστύοντα στάχυν εὐαρέστων συγκινήσεων καὶ γενναίων αἰσθημάτων εὐσεβείας θέλουσι τῇ βοήθειᾳ τοῦ οὐρανοῦ Γεωργοῦ καρποφορήσῃ αὐταί.

Ἡ παραβολή αὕτη τοῦ σπορέως εἶνε κατ' ἐξοχὴν παραβολή προφυλάξεως, παραβολή ἀφορῶσα εἰς τὸ σπουδαιότατον τῶν ἀθανάτων ἡμῶν ψυχῶν ἀντικείμενον καὶ ἐντρύφημα, παραβολή διδάσκουσα τὸν τρόπον τοῦ πῶς δεῖ κηρῦττειν, καὶ τοῦ πῶς δεῖ ἀκούειν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ.

Διὰ τῆς παραβολῆς ταύτης ὁ Ἰησοῦς ἠθέλητε νὰ καταστήσῃ γνωστὸν πρῶτον μὲν εἰς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ καὶ εἰς πάντας τοὺς ἐργάτας τοῦ Εὐαγγελίου, τοὺς κήρυκας τοῦ λόγου του, νὰ μὴ ἐλπίζωσι πάντοτε πολλὰ ἐκ μέρους τῶν ἀκροατῶν των, νὰ μὴ προσδοκῶσι διὰ μιᾶς μεγάλα ἀποτελέσματα ἐκ τῶν κηρυγμάτων καὶ διδασκαλιῶν των, διότι ἡ ἀνθρωπίνη καρδιά εἶνέ τι παράξενον καὶ δυστυχῶς πολὺ ἀσθενὲς καὶ εὐόλισθον εἰς τὸ κακὸν ὄργανον· δεύτερον δὲ εἰς τοὺς ἀκροατὰς τοῦ Εὐαγγελίου νὰ προσέχωσι καὶ νὰ βλέπωσι πῶς ἀκούουσιν, ἂν θέλωσι νὰ ὠφελῆθῶσι καὶ σωθῶσιν ἐκ τοῦ λόγου, καὶ μὴ εἰκῆ καὶ ὡς ἔτυχεν ἀ-

προσέκτως καὶ ἀμελῶς ἀκούωσι, διότι καὶ οὐδόλως ὠφελοῦνται καὶ σπουδαιότατα βλάπτονται.

Παρατηρήσατε τί δυστυχῆς γεωργὸς εἶνε οὗτος ὁ Γεωργός! τί ἀξιολύπητος σπορευὺς εἶνε ὁ σπορευὺς οὗτος τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου! Ὁ πόσον πολὺν καὶ υπεράφθονον σπόρον σπείρει, καὶ πόσον ὀλίγον θερίζει! Ὁ πόσον μεγάλους καὶ υπερανθρώπους καταβάλλει κόπους καὶ θυσίας, καὶ πόσον ὀλίγον καὶ πτωχὸν ἀπολαμβάνει καρπὸν! Ὁ σπορευὺς οὗτος, ὅστις ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ Θεοῦ καὶ ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον, ἵνα σπείρῃ τὸν σπόρον του καὶ σώσῃ τὰς ἀθανάτους ἡμῶν ψυχάς, «σπείρει ἐπ' εὐλογίαις» (Β'. Κορινθ. 9; 6), σπείρει μὲ καρδίαν πρόθυμον καὶ γενναίαν, μὲ διάθεσιν ἰλαράν, μὲ χεῖρα ἀνοικτὴν καὶ πλουσιοπάροχον, μὲ ἐλπίδας μεγάλας καὶ ἀγαθὰς ἄλλ' ὁ σπόρος, μέρος μὲν πίπτει εἰς τὸν δρόμὸν «παρὰ τὴν ὁδόν», καὶ καταπατεῖται ἀπὸ τοὺς διαβάτας καὶ κατατρώγεται ἀπὸ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ· μέρος δὲ πίπτει εἰς τὰ πετρώδη μέρη «ἐπὶ τὴν πέτραν», ὅπου τὸ χῶμα δὲν ἔχει βάθος καὶ ὑγρασίαν, ξηραίνεται ταχέως καὶ δὲν προφθάνει νὰ καρποφορήσῃ ὁ σπόρος· ἄλλο πίπτει εἰς τὰς ἀκάνθας «ἐν μέσῳ τῶν ἀκανθῶν», καὶ αἱ ἀκανθαὶ συμφυεῖσαι καὶ συνανξήσασαι ἐπιτίξαν τὸν σπόρον, καὶ ὁ καρπὸς ἐχάθη ὀλοτελῶς. Ἐλάχιστον δὲ μέρος, μόλις τὸ 1)4 τοῦ σπόρου, ἔπεσεν εἰς καλὴν καὶ εὐφορον γῆν «ἐπὶ τὴν

γῆν τὴν ἀγαθὴν», ἔνθα καὶ καλῶς ἐρρίζωσε, καὶ κανονικῶς ἠῦξήσῃ καὶ γενναίως ἐκαρποφόρησε. Τί μεγάλη ζημίαι τοῦ Γεωργοῦ! τί οἰκτρὰ ἀποτυχία τοῦ καλοῦ σπορευῶς! Τί κοῖμα εἰς τὸν πολῦτιμον σπόρον, ὅστις ἐχάθη τόσον ἀδίκως, καὶ εἰς τὸν πολυτιμότερον κόπον τοῦ σπορευῶς, ὅστις εἰς οὐδὲν ὠρέλησεν!

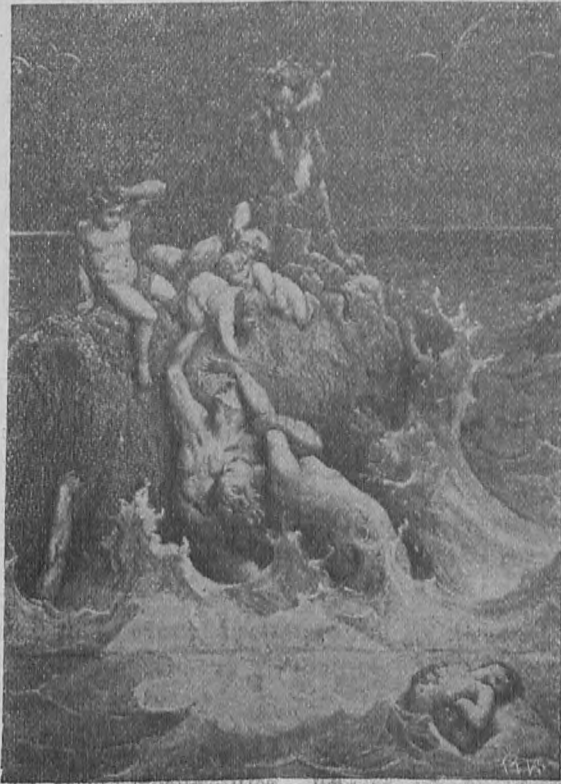
Ἐδῶ δὲν σαῶ φαίνεται, ἀναγνώσται, ὅτι εἰς τὴν σύντομον ταύτην παραβολὴν ἔχομεν ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐξακολουθητικῶς συμβαίνει ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τῆς σήμερον ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Θεοῦ; Ἐν πάσῃ συναθροίσει καὶ ὁμηγύρει, ἔνθα κηρύττεται τὸ Εὐαγγέλιον, δὲν εὐρίσκονται καὶ τὰ τέσσαρα εἶδη τῶν καρδιῶν, τὰ ὁποῖα περιγράφονται ἐν τῇ παραβολῇ ταύτῃ;

Ἀναγνώσται, προσέξτε, διότι ἐδῶ ἔχομεν τὴν λύσιν ἑνὸς μεγάλου κόμβου, ἑνὸς σοβαρωτάτου θρησκευτικοῦ καὶ κοινωνικοῦ προβλήματος. Ἐδῶ ἔχομεν τὸν λόγον διατὶ τὴν ἔνδειαν καὶ σπάνιν Χριστιανικῶν ἀρετῶν τὴν σήμερον, διατὶ τὴν πρὸς τὰ θεῖα ψυχρότητα, διατὶ οἱ ἄνθρωποι εἶνε τόσον ὀλίγον πνευματικοὶ καὶ ἰδανικοὶ καὶ τόσον πολὺ συμφεροντολόγοι καὶ χρησιμοθηροὶ καὶ ὑλιστικοὶ, διατὶ τὴν πρὸς τὰ ὑψηλότερα ἰδεώδη τὰ ἰδεώδη τῆς ἀρετῆς, τῆς φιλογενείας, τῆς φιλοπατρίας, τῆς φιλανθρωπίας καὶ εὐσεβείας ἀδιαφορία λυμαίνεται τὸ ἀνθρώπινον γένος, καὶ δὴ καὶ τὸ ἡμέτερον, εἰς ἐποχὴν μάλιστα, καθ' ἣν πανταχοῦ

παρ' ἡμῖν τόσαι λαμπάδες τῶν ἐπι-
στημῶν καὶ τῶν μαθήσεων εἶνε ἀ-
νημέμναι καὶ φεγγοβολοῦσι τὰς σκο-
τεινὰς ὁδοὺς τοῦ ἀνθρώπινου πνεύ-
ματος, καὶ τὸ σπουδαιότερον δι' ἡ-
μᾶς, τόσα σκοτεινὰ νέφη καλύπτου-

εὐσυνειδησίας ;

Οἱ λόγοι εἶνε τρεῖς κατὰ τὴν πα-
ραβολὴν : Ὁ πρῶτος λόγος εἶνε δι-
ότι πολλοί, οἱ πλείστοι τὴν σήμερον
ἔχουσι καρδίαν πεπατημένην καὶ ὑ-
λόφρονα, ὁδοῦ πάρεργον θεωροῦσι

Ο ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΣ

σι τὸν ὥραϊον καὶ διαγελῶντα ὀν-
ρανὸν τῆς ἐθνικῆς μας ὑλάξεως,
διὰ τὸ ἐν ἐνὶ λόγῳ τὰ τόσα φῶτα, ἢ
τόση γενναία καὶ δαιμιλῆς εἰς τὰς
ἀνθρώπινους ψυχὰς σπορά, οἱ τόσοι
ἐπικρεμάμενοι κατ' ἡμῶν κίνδυνοι
δὲν φέρουσι καὶ ἀνάλογον καρπο-
φορίαν Χριστιανικῶν πράξεων, πρά-
ξεων ἀνταπαρνήσεως, εὐσυχίας καὶ

τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ τὸ Εὐαγγέ-
λιον τῆς σωτηρίας, καὶ ἐξηράνθησαν
διὰ τοῦτο παρ' αὐτοῖς αἱ πηγαὶ τῶν
μεγάλων αἰσθημάτων καὶ τῶν γεν-
ναίων πράξεων : « οὗτοί εἰσιν οἱ πα-
ρὰ τὴν ὁδόν ». Ὁ δεῦτερος λόγος
εἶνε διότι οἱ πλείστοι εἶνε ἀνθρωποι
τῶν προσωρινῶν ἐντυπώσεων, ὅ-
μοιοι πρὸς « τὰ πετρώδη » ὁ σπό-

ρος πίπτει παρ' αὐτοῖς καὶ βλαστᾷ
 νει ἀμέσως καὶ φέρει στάχυν χαρο-
 ποιῶν ἐντυπώσεων, εὐαρέστων συγ-
 κινήσεων, ὠραίων αἰσθημάτων· ἀλλ'
 ὅλαι αὐταὶ αἱ ἐντυπώσεις, ὅλαι αὐ-
 τὰ αἱ συγκινήσεις, ὅλαι αὐτὰ τὰ ὠ-
 ραῖα αἰσθήματα εἶνε δυστυχῶς μό-
 νον ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας! Ὅλα ταῦτα
 εἶνε εἰς Χριστιανισμὸς ἐπιπόλαιος
 καὶ φαινομενικός. Ὁ τρίτος λόγος
 εἶνε, διότι ὁ σπόρος πίπτει, ὡς ἐν
 μέσῳ τῶν ἀκανθῶν, εἰς καρδίας πλή-
 ρεις βιωτικῶν φροντίδων, πλήρεις
 ταπεινῶν ἐπιθυμιῶν, πλήρεις μερι-
 μνῶν καὶ ἡδονῶν καὶ παθῶν καὶ ἐ-
 πιθυμιῶν εὐτελῶν καὶ συμβαίνει ἐν-

ταῦθα ὅ,τι ἔλεγεν ὁ μέγας ῥήτωρ Δη-
 μοσθένης «οὐκ ἔστιν, ὦ ἄνδρες Ἀ-
 θηναῖοι, οὐκ ἔστι, μικρὰ καὶ φαῦλα
 πράσσοντας, μέγα τι καὶ γενναῖον
 φρόνημα λαβεῖν».

Τοὺς τρεῖς τούτους λόγους θὰ ἐ-
 ξετάσωμεν πλατύτερον ἄλλοτε, ὁπό-
 τε θὰ ἔχωμεν καὶ χρόνον καὶ χῶρον
 πρὸς ἐξερεύνησιν καὶ τῆς «γῆς τῆς
 ἀγαθῆς», τῆς γῆς τῆς σωτηρίας, ὅ-
 που πίπτει ὁ σπόρος καὶ ῥιζοβολεῖ,
 καὶ ἀυξάνει καὶ καρπογονεῖ σπέρμα
 τῷ σπεύροντι καὶ ἄστον εἰς βρῶσιν
 καὶ δίδει μάλιστα ὁ εἰς κόκκος σίτου
 τριάκοντα ἢ ἐξήκοντα ἢ καὶ ἑκατόν.

† Ὁ Σμύρνης ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΑΔΕΛΦΟΤΗΣ «ΕΥΣΕΒΕΙΑ»

Ὁ λόγος, ὃν ἐξεφώνησεν ὁ ἱερολ. ἱεροκλήρυς κ. Γρηγ. Ὁρφανίδης κατὰ τὴν τε-
 λετὴν τῆς ἐνάρξεως τῶν ἐσπερινῶν θρησκ. μαθημάτων καὶ ὃν ὑπεσχέθημεν νὰ δημοσιεύ-
 σωμεν, ἔχει ὡς ἑξῆς :

**«Ἐπανάγαγε εἰς τὸ βάθος καὶ χαλάσατε τὰ δίκτυα ὑμῶν εἰς
 ἄγραν... Καὶ τοῦτο ποιήσαντες συνέκλεισαν πλῆθος λιθῶν
 πολύ».** (Λουκᾶς).

Παρὰ τὰς μάγευτικὰς ἀκτῆς τῆς
 λίμνης Γεννησαρέτ τῆς ὡς ἐκ τῶν
 πολλῶν φυσικῶν καλλωνῶν τῆς πρὸς
 τὴν ὠραίαν τῆς Γενεύης τῆς Ἑλβε-
 τίας λίμνην παραβαλλομένης συγκι-
 νητικῆ καὶ πλήρης χάριτος σκηνῆ ἔ-
 λαβε χώραν ποιέ.

Ἄλιεις δύο ἀλιευτικῶν πλοιορί-
 ων μετὰ κοπιώδη καὶ πολύωρον, ἄ-
 γγονον δὲ νυκτερινὴν ἀλιεῖαν ἐκάθην-
 πο ἐπὶ τῆς ὄχθης ἀποπλύνοντες καὶ

ἐπιδιορθοῦντες τὰ δίκτυα αὐτῶν, ἐ-
 τοιμαζόμενοι οὕτως εἰς τὴν ἑξακο-
 λούθησιν τοῦ ἔργου αὐτῶν μετὰ τὴν
 ἀπαραίτητον ἀνάπαυσιν. Αἰφνης ἐ-
 πιφαίνεται ἐρχόμενος ὁ Ἰησοῦς μα-
 κρόθεν, περικυκλούμενος καὶ συνω-
 θούμενος πανταχόθεν ὑπὸ ἀπίρου
 πλήθους, διψῶντος νὰ ἀκούσῃ λό-
 γον Θεοῦ καὶ ποθοῦντος νὰ ἴδῃ ὀ-
 φθαλμοφανῶς θαύματα καὶ δυνάμεις,
 δι' ὧν ὁ θεὸς διδάσκαλος ἐπεκύρου

τὸ ἔργον Του καὶ ἐδείκνυε τὴν θεϊὰν καταγωγὴν Του.

Διὰ τὸν Διδάσκαλον τὸν ἀκαταπόνητον, τὸν ἀδιαλείπτως ἐργαζόμενον τὸν εἰπόντα «ἐμὲ δεῖ ἐργάζεσθαι τὰ ἔργα τοῦ πέμψαντός μοι, ἕως ἡμέρα ἐστίν», ὡς ἄμβων ἐχρησίμευσε κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην τὸ ἐν ἑκ τῶν δύο ἀλιευτικῶν πλοιαρίων, τὸ ὁποῖον παρακληθεὶς ὁ Πέτρος, εἰς ὃν ἀνῆκεν, ἀπεμάκρυνεν ὀλίγα μέτρα ἀπὸ τῆς ξηρᾶς. Εἰς τοῦτο εἰσελθὼν ὁ Ἰησοῦς καὶ καθίσας, ἐδίδασκε τὸν ὄχλον, ἰστάμενον ἐπὶ τῆς παραλίης καὶ ἀκροώμενον τὰ ῥήματα τῆς ζωῆς τῆς αἰωνίου.

Ἐπεράτωσεν ὁ Ἰησοῦς τὴν διδασκαλίαν Του καὶ (στραφεὶς πρὸς τὸν Πέτρον καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Ἀνδρέαν) θέλων νὰ δεῖξῃ ὁποῖα θὰ ἦτο ἡ πνευματικὴ συγκομιδὴ ἐκείνων, τοὺς ὁποίους ἔμελλεν ἀμέσως νὰ καλέσῃ εἰς τὸ ἀποστολικὸν ἔργον, στρέφεται πρὸς τὸν Πέτρον καὶ λέγει πρὸς αὐτὸν «ἐπανάγαγε εἰς τὸ βάθος καὶ χαλάσατε τὸ δίκτυον ὑμῶν εἰς ἄγραν». Ἄν καὶ κατάκοπος ἕκ τῆς καθ' ὅλην τὴν προηγουμένην νύκτα ματαίας ἀλιείας ὁ Πέτρος δὲν ἀρνεῖται, ἀλλὰ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ Ἀνδρέου φέρουσι τὸ πλοῖον εἰς τὸ βάθος καὶ ὀπίπτουσι τὸ δίκτυον καὶ συναγάγουσι πλῆθος ἰχθύων πολλῶν καὶ πληροῦσι τὸ πλοῖον ὅλον καὶ τὸ ἔτερον, τὸ ὁποῖον ἀνῆκεν εἰς τοὺς δύο ἀδελφοὺς Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην, τοὺς συντρόφους τοῦ Σίμωνος, καὶ δὴ πληροῦσιν αὐτὰ μέχρι τοι-

οῦτου σημείου ὥστε ἐκινδύνεον νὰ βυθισθῶσι «καὶ ἐπλησαν ἀμφοτέρω τὰ πλοῖα ὥστε βυθίζεσθαι αὐτά».

Τὴν ὠραίαν ταύτην εἰκόνα, τὴν ὁποῖαν ἀμυδρῶς ὄλως ἀναπαρέστησα ἐνώπιον ὑμῶν, παραλαμβάνων ἀπὸ τοῦ διηγουμένου ταύτην μετὰ πάσης ἀπλότητος καὶ σαφηνείας Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ, τὴν ὠραίαν ταύτην εἰκόνα ἐνθυμοῦμαι κατὰ τὴν ἐπίσημον ταύτην στιγμὴν τῆς ἐνάρξεως τῶν κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο, 1909 ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τοῦ ἡμετέρου Σωματείου, νυκτερινῶν θρησκευτικῶν μαθημάτων.

Καὶ πρὸ ἡμῶν, ὡς ἄλλοτε ποτε πρὸ τῶν ἀλιέων ἐκείνων, ἀπλοῦται ἄλλη Γεννησαρέτ, ἡ κοινωρία, ἡ ἔχουσα ἀνάγκην ἀναπλάσεως καὶ ἀναμορφώσεως ὡς οἱ ἀλιεῖς ἀποβάντες ἀπὸ τῶν πλοίων ἀπέπλυναν τὰ δίκτυα καὶ ἀνεπαύοντο, οὕτω καὶ ἡμεῖς ἀνεπαύθημεν ἀπὸ τῶν πνευματικῶν κόπων τοῦ παρελθόντος ἔτους καὶ ἀνεκτίσαμεν νέας δυνάμεις ὡς τότε ὁ Ἰησοῦς διέταξε τὸν Πέτρον καὶ Ἀνδρέαν νὰ χαλάσωσι τὸ δίκτυον αὐτῶν πρὸς ἄγραν, οὕτω καὶ ἡ Θρησκευτικὴ Ἀδελφ. «Εὐσέβεια», συνεχίζουσα τὸν ἀνθρωπιστικὸν αὐτῆς ἀγῶνα, στρέφεται καὶ πάλιν πρὸς ἡμᾶς τοὺς ταπεινοὺς αὐτῆς ἐργάτας καὶ λέγει «χαλάσατε τὸ δίκτυον ἡμῶν εἰς ἄγραν». Εὐπειθεῖς ἡμεῖς εἰς τὴν φωνὴν αὐτῆς ἐπαναλαμβάνομεν, μετὰ τὴν ἐπίκλησιν τῆς θείας βοήθειας διὰ τοῦ Σεβασμ. ἡμῶν Ποιμενάρχου καὶ τοῦ

περὶ αὐτὸν Ἱεροῦ κλήρου, τὸ ἔργον τῆς διαπαιδαγωγήσεως καὶ μορφώσεως τῶν λαϊκῶν ἡμῶν τάξεων διὰ καταλλήλων ἠθικῶν καὶ ἱστορικῶν διδασκαλιῶν, πλήρεις πεποιθήσεως εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ Ἱεροῦ σκοποῦ, πλήρεις πεποιθήσεως ὅτι τὸ δίκτυον τῆς «Εὐσεβείας» θέλει ὑπερπληρωθῆ, πλήρεις ἐλπίδων ὅτι θὰ γίνωσιν ἀμέτρητοι οἱ ὄπαδοι τῆς «Εὐσεβείας καὶ τῆς ὑπ' αὐτῆς κηρυττομένης καὶ διδασκομένης καὶ ἀπὸ τοῦ ἄμβωνος τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ ἀπὸ τοῦ βήματος τῶν Σχολείων πρωτίστης καὶ ὑψίστης τῶν ἀρετῶν εὐσεβείας, ἡ ὁποία κατὰ τὸν Ἀπόστολον τῶν Ἐθνῶν εἶναι πρὸς πάντα ὠφέλιμος ὑπισχνουμένη καὶ παρέχουσα τὴν εὐτυχίαν οὐ μόνον ἐν τῇ μελλούσῃ ζωῇ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ παρουσίᾳ.

Καὶ ἔχομεν τὴν πεποιθήσιν ταύτην ὡς ἐργαζόμενοι ὑπὲρ τοῦ θειοτέρου καὶ ἱερωτέρου τῶν σκοπῶν. Ἐχομεν τὴν πεποιθήσιν ὅτι τὸ ἔργον ἡμῶν θὰ στεφανωθῆ ὑπὸ τῆς ἐπιτυχίας, διότι ἐργαζόμεθα ὑπὲρ τῆς εὐημερίας τῆς ἀνθρωπότητος, ἡ δὲ ἐργασία ὑπὲρ τῆς ἀνθρωπότητος εἶναι ἐργασία ὑπὲρ αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ.

Καὶ εἶναι ὁ σκοπὸς τῆς «Εὐσεβείας» ὁ ὕμνος τῶν σκοπῶν, καὶ εἶναι ἡ Εὐσεβεία τὸ κάλλιστον τῶν ἐν Σμύρνῃ σωματείων διότι σκοπεῖ νὰ διαδώσῃ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ· μόνος δὲ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, εἶναι ἱκανὸς νὰ συνετίσῃ, νὰ μορφώσῃ καὶ διαπλάσῃ χαρακτῆρας, νὰ σώσῃ. Μόνον τὸ Εὐαγγέλιον δύναται νὰ φω-

τίσῃ καὶ ἠθικοποιήσῃ· καὶ ὅπου τὸ Εὐαγγέλιον παύει νὰ εἶναι βιβλίον ἐσφραγισμένον σφραγίσιν ἐπτὰ, ἐκεῖ ὑπάρχει ἡ ἀληθὴς ἠθικὴ, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀληθὴς εὐημερία, ἐνῶ λιμὸς ἠθικὸς καὶ δίψα ἠθικὴ, οὐχὶ λιμὸς ἄρτων καὶ οὐχὶ δίψα ὕδατος ὑπάρχει ἐκεῖ ὅπου τὸ Εὐαγγέλιον δὲν κηρύττεται. Ὅπου λείπει ἡ ἠθικὴ τοῦ Εὐαγγελίου, ἐκεῖ τὸ ἔγκλημα καὶ ἡ κακία ὑψοῦσι τὴν κεφαλὴν θρασείαν, θάλλουσι τὸναντίον αἱ ἀρεταὶ ἐκεῖ ὅπου τὸ Εὐαγγέλιον σπείρεται καὶ σπειρόμενον τηρεῖται ἐν τῇ καρδίᾳ καὶ φυλάττεται. Καὶ προκειμένου εἰδικῶς περὶ τοῦ κηρύγματος τῆς «Εὐσεβείας» δὲν δυνάμεθα βέβαια νὰ ἔχωμεν μίαν στατιστικὴν τῆς βελτιώσεως τῆς κοινωνίας ἡμῶν, ἀπ' οὗτου ἰδρῦθη ἡ «Εὐσεβεία», οὔτε δυνάμεθα νὰ ἐμβατεύσωμεν εἰς τὰς καρδίας ὄλων τῶν Χριστιανῶν διὰ νὰ ἴδωμεν πόσα αἰσθήματα μετέτρεψε, ποίας κακίας καὶ μίση ἐξήλειψε, ποίαν ἀγάπην καὶ ἀφοσίωσιν εἰς τὸ καθῆκον ἐνέπνευσεν. Ἄλλ' ἂν εἶναι τοῦτο φυσικῶς ἀδύνατον, ἅς μαρτυρήσωσιν ὅμως οἱ ἀκροαταί, οἱ ὑπὲρ τοῦ κηρύγματος φανατισμένοι, τῆς «Εὐσεβείας» οἱ πραγματικοὶ ζηλωταὶ ποσάκις ἔλαβον ἀφορμὴν νὰ ἀναμνησθῶσι τοῦ κηρύγματος καὶ ποσάκις μία συμβουλή ἀκουσθεῖσα καὶ ἐπικαίρως ὑπ' αὐτῶν δοθείσης περιστάσεως ἐφαρμοσθεῖσα, ἔσωσεν αὐτοὺς ἀπὸ πολλῶν ἐκτροπῶν καὶ ἀπήλλαξε δεινῶν ἠθικῶν κλονισμῶν.

Αλλά πρὸς τὴ ἡ μακροηγορία; Μήπως πάντες δὲν συμφωνῶμεν, ὅτι ἡ θρησκεία καὶ ἡ ἠθικὴ εἶναι ὁ ἀκρογωνιαίος λίθος τῆς ἀναπτύξεως καὶ τοῦ μεγαλείου τῶν Ἑθνῶν; μίπως ἡ ἱστορία ἡ ἀψευδὴς δὲν μαρτυρεῖ ὅτι ἔθνη ἰσχυρὰ δὲν εἶναι μόνον τὰ ἔχοντα ἐξωτερικὸν ὄγκον καὶ ὕλικὴν δύναμιν, ἀλλ' ἐκεῖνα τῶν ὁποίων ἐσφυρηλατήθησαν διὰ τῶν αἰωνίων ἠθικῶν ἀρχῶν οἱ χαρακτῆρες καὶ τῶν ὁποίων ἡ ἰσχυρὰ θέλησις γνωρίζει νὰ κυριαρχῇ τῶν παθῶν καὶ νὰ ἀφοσιώνηται εἰς τὴν ὑποστήριξιν παντὸς ὅ,τι εἶναι ὠραῖον, εὐγενές δίκαιον καὶ ἀληθές; Ἄλλὰ καὶ ἡ «Εὐσέβεια» ἡμῶν τί ἄλλο προσπαθεῖ ἢ τοὺς ἀκροατὰς αὐτῆς, τοὺς εἰς τὸ δίκτυον τοῦ θείου λόγου προσερχομένους, νὰ καθιστᾷ τελείους ἀνθρώπους, διδάσκουσα αὐτοὺς νὰ εἶναι τέλειοι Χριστιανοί; Τί λέγω; ἡ «Εὐσέβεια» ἔχει δικαιώματα ἀπαράγραπτα ἐπὶ τῆς εὐγνωμοσύνης τοῦ ὄλου ἐν Μικρασίᾳ Γένους, προσπαθοῦσα νὰ ποτίσῃ αὐτὸ μὲ τὰ γάματα τῆς ἀληθοῦς θρησκείας, τῆς θρησκείας, ἡ ὁποία δὲν περιορίζεται ἐντὸς τῶν 4 τοίχων τῶν ἐκκλησιῶν καὶ δὲν ἀρκεῖται μόνον εἰς τὴν ξηρὰν τήρησιν ἐξωτερικῶν τύπων, ἀλλ' εἰσδύει εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας τοῦ ἀνθρώπου καὶ περιλαμβάνει τὸν ὅλον ἀνθρώπον ἐν πάσαις ταῖς ποικίλαις σχέσεσι τοῦ βίου αὐτοῦ καὶ ἡ ὁποία θρησκεία πρὸ πάντων δι' ἡμᾶς ὑπῆρξεν ἡ κολυμβήθρα, ἐν ἣ ἀνεγεννήθη τὸ Ἔθνος ἡμῶν καὶ

διὰ τῆς ὁποίας καὶ πάλιν θὰ μεγαλυνηθῇ καὶ θὰ δράσῃ ἐπ' ἀγαθῶ καὶ ἑαυτοῦ καὶ τῆς ἀνθρωπότητος καθόλου.

Καὶ ἤδη πρὸς ὑμᾶς τοὺς ζηλωτὰς τῆς «Εὐσέβειας» θέλω νὰ εἶπω δύο λόγους. Καταλαμβάνω καὶ ἐκτιμῶ τὸν νόνον σας, πόνον εὐγενῆ, διότι δὲν βλέπετε πυκνουμένας τὰς φάλαγγας τῆς «Εὐσέβειας». Ἄλλὰ θαρσεῖτε! Ὑμεῖς φροντίζετε νὰ ἀγαπᾶτε τὴν «Εὐσέβειαν» καὶ νὰ ἀσκήτε τὴν εὐσέβειαν ὅσον ὀλίγοι καὶ ἂν εἴσθε, ἐστὲ εὐσεβεῖς καὶ ἐλπίζετε.

Ὅταν πρόκηται νὰ ἀνατεῖλῃ ἡ αὐγὴ, πολὺ πρὶν ἢ ἡ πρωϊνὴ ὠχρότης αὐτῆς βάψῃ τοὺς κροσσούς τοῦ οὐρανοῦ, μικραὶ φωναί, δειλὰ ὕσματα ἀκόμη καὶ ἀναποφάσιστα ἀκούονται ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἐν τῇ ἔξοχῃ: Εἶναι ἡ φωνὴ τῶν πρώτων πτηνῶν, τὰ ὁποῖα ἐξύπνησαν καὶ εἰς τὰ ὁποῖα τὸ ἔνστικτον λέγει ὅτι ἡ νύξ τελειώνει. Δὲν γνωρίζονται μεταξύ των τὰ πτηνὰ ταῦτα ἄλλὰ ἀπὸ ἀποστάσεως εἰς ἀπόστασιν αἱ φωναί των ἀνταποκρίνονται πρὸς ἀλλήλας καὶ συνεννοοῦνται καὶ τὸ προφητικόν των ἔνστικτον δὲν τὰ ἀπατᾷ. Ἐστὲ ὡς ἐκεῖνα, σεῖς οἱ ὁποῖοι μεθ' ὅλον τὸ σκότος τοῦ παρόντος ἐλπίζετε καὶ ἀναγγέλλετε μέλλον φωτεινότερον. Μετ' ὀλίγου, μὴ ἀμφιβάλλητε περὶ τούτου, ὁ Θεὸς θὰ ἐπαναφέρῃ εἰς τὸν οὐρανὸν τὴν μεγαλοπρεπῆ καὶ ὁδοδάκτυλον αὐγὴν Του, καὶ ἀπὸ ὅλον αὐτὸν τὸν ὕπνον τῆς γῆς, ἀπὸ ὅλην αὐτὴν τὴν νάρκην τῆς κοινω-

νίας θὰ προκύψῃ ἢ κίνησις καὶ ἡ ἐξέγερσις. Φωναὶ τότε ὄλοεν περισσότεραι καὶ ἰσχυρότεραι θὰ πλησιάσωσι πρὸς ἀλλήλας, θὰ ἐνωθῶσι καὶ δὲν θὰ εἶναι πλέον τὸ φοβισμένον καὶ ἀβέβαιον ἄσμα τῶν πρώτων ἀγ-

γελιαφόρων τῆς αὐγῆς, ἀλλὰ ἡ ἀρμονία ἢ ἄπειρος καὶ μεγαλοπρεπῆς, θὰ εἶναι τὸ ἐγερτήριον τῆς πρωίας ἢ ἀφύπνισις τῶν Χριστιανικῶν καρδιῶν, τὸ ἐπιστέγασμα τοῦ ἔργου τῆς «Εὐσεβείας».

ΠΑΥΛΟΥ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ Ἡ ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΚΑΤΑΝΟΟΥΜΕΝΗ ΔΙΑ ΣΥΝΤΟΜΟΥ ΕΡΜΗΝΕΙΑΣ ΚΑΙ ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΩΝ ΠΡΟΣΕΥΧΩΝ

9. Τί οὖν ; προεχόμεθα ; οὐ πάντως' προητιασάμεθα γὰρ Ἰουδαίους τε καὶ Ἑλληνας πάντας ὑφ' ἁμαρτίαν εἶναι, καθὼς γέγραπται.

10. «Ὅτι οὐκ ἔστι δίκαιος οὐδὲ εἷς.

11. «Οὐκ ἔστιν ὁ συνιών, οὐκ ἔστιν ὁ ἐκζητῶν τὸν Θεόν.

12 «Πάντες ἐξέκλιναν, ἅμα ἠχρεώθησαν· οὐκ ἔστι ποιῶν χρηστότητα, οὐκ ἔστιν ἕως ἑνός.

13. «Τάφος ἀνεφωγμένος ὁ λάρυγξ αὐτῶν, ταῖς γλώσσαις αὐτῶν ἐδολιοῦσαν· ἰδὸς ἀσπίδων ὑπὸ τὰ χειλῆ αὐτῶν.

14. «Ὦν τὸ στόμα ἀρᾶς καὶ πικρίας γέμει.

15. «Ὅξεῖς οἱ πόδες αὐτῶν ἐκχεαὶ αἷμα.

16. «Σύντριμμα καὶ ταλαιπωρία ἐν τοῖς ὁδοῖς αὐτῶν.

17. «Καὶ ὁδὸν εἰρήνης οὐκ ἔγνωσαν.

18. Οὐκ ἔστι φόβος Θεοῦ ἀπέγαντι τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν».

19. Οἶδμεν δὲ ὅτι ὅσα ὁ νόμος λέγει, τοῖς ἐν τῷ νόμῳ λαλεῖ· ἵνα πᾶν στόμα φραγῆ, καὶ ὑπόδικος γένηται πᾶς ὁ κόσμος τῷ Θεῷ.

20. Διότι ἐξ ἔργων νόμου οὐ δικαιωθήσεται πᾶσα σὰρξ ἐνώπιον αὐτοῦ· διὰ γὰρ νόμου ἐπίγνωσις ἁμαρτίας.

Σύντομος ἐρμηνεία.

9 Τί λοιπόν ; ὑπερέχομεν τῶν ἐθνικῶν ἡμεῖς οἱ Ἰουδαῖοι, διότι ἐλάβομεν τὸν νόμον καὶ τὴν περιτομήν ; Ὅχι βεβαίως. Διότι προαπεδείξαμεν ὅτι εἶνε ἔνοχοι ἁμαρτίας καὶ ἀξιοὶ τιμωρίας πάντες, καὶ οἱ Ἰουδαῖοι, ὡς παραβάται τοῦ δοθέντος εἰς αὐτοὺς νόμου, καὶ οἱ Ἕλληνες καὶ πάντες ἐν γένει οἱ ἐθνικοί, ὡς διαφθεύραντες τὴν φυσικὴν θεωγνωσίαν καὶ τὸν νόμον τῆς συνειδήσεως παραβιάσαντες. Τοῦτο δὲ τὸ

ὁποῖον λέγω, εἶνε γεγραμμένον εἰς τὴν ἁγίαν Γραφήν, λέγουσαν :

10. »Δὲν ὑπάρχει οὐδὲ εἰς δίκαιος· πᾶς ἄνθρωπος εἶνε ἁμαρτωλός.

11. »Δὲν ὑπάρχει οὐδὲ εἰς μὲ σύνεσιν πρὸς γνῶσιν τῆς θείας ἀληθείας· δὲν ὑπάρχει οὐδὲ εἰς ὀζητῶν νάκατανοήση τὸν Θεὸν καὶ τὸν νόμον του καὶ ὁ προσπαθῶν νὰ τὸν ἀλλάξη.

12. »Πάντες ἀπεμακρύνθησαν· δὲν ὑπάρχει ὁ πρᾶττων τὸ καλὸν μὲ ἀγνὴν καλωσύνην καὶ ἀγαθότητά, δὲν ὑπάρχει μέχρις ἑνός.

13. »Ὅπως ὁ ἀνοιγμένος τάφος ἐκφέρει δυσωδίαν, καὶ ὁ λάρυγξ των, ὅμοιος μὲ τοιοῦτον τάφον, ἐκφέρει λόγους ἀκαθάρτους καὶ ὕπαρους· μὲ τὰς γλώσσας των ὁμίλουν μὲ δόλον, διὰ νὰ ἐξαπατῶσι καὶ βλάπτωσι τοὺς ὁμοίους των· ὅπως ὑπὸ τὰ χεῖλη τῶν ἐχιδνῶν κρύπτεται φαρμακερὸν δηλητήριον, οὕτω λόγοι πικροὶ καὶ δηλητηριώδεις ἐξέρχονται ἀπὸ τὰ χεῖλη των.

14. «Τὸ στόμα των εἶνε γεμᾶτον ἀπὸ κατάραν καὶ ἀπὸ πικρίαν φθόνου καὶ μίσους καὶ ἐκδικήσεως.

15. «Οἱ πόδες των εἶνε γρήγοροι εἰς τὸ νὰ τρέξουν πρὸς χύσιν αἵματος.

16. «Εἰς πᾶσαν ἐνέργειάν των σκοτὸν ἔχουν νὰ συντρίβουν καὶ νὰ βλάψουν.

17. «Καὶ βίον εἰρηρικὸν δὲν ἐγνώρισαν, δὲν ἐδοκίμασαν καὶ δὲν ἔμαθον ποίαν γλυκύτητα ἔχει ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος συμβιοῖ μὲ εἰρήνην καὶ ἀγάπην πρὸς τοὺς ὁμοί-

ους του· δὲν προσεπάθησάν ποτε νὰ ζήσωσι βίον εἰρήνης.

18. «Δὲν ὑπάρχει φόβος Θεοῦ ἀπέναντι τῶν ὀφθαλμῶν των· καὶ ἐν ᾧ σκέπτονται καὶ κινοῦνται νὰ κακουργήσουν, δὲν ἀναχαιτίζονται ἀπὸ τὸν φόβον πρὸς τὸν Θεόν· δὲν λαμβάνουν ὑπ' ὄψιν των ὅτι ὁ Θεὸς τοὺς βλέπει κακουροῦντας καὶ ὅτι τιμωρεῖ τὰς κακουργίας, ὥστε νὰ ἀποφεύγῃσι τὸ κακὸν ἐκ φόβου τῆς ἀπὸ τοῦ Θεοῦ τιμωρίας των».

19. «Ὅλα ταῦτα τὰ ῥητά, τὰ ὁποῖα ἀναγινώσκωμεν εἰς τὴν ἁγίαν Γραφήν, ἀναφέρονται πρὸς τοὺς Ἰουδαίους· διότι γνωρίζωμεν ὅτι ὅσα εἶνε γεγραμμένα εἰς τὰ βιβλία τοῦ νόμου καὶ ἐν γένει εἰς τὴν ἁγίαν Γραφήν, ὅλα ταῦτα λέγονται διὰ τοὺς Ἰουδαίους καὶ πρὸς αὐτοὺς τούτους, εἰς τοὺς ὁποίους εἶνε δεδομένος ὁ νόμος· διὰ νὰ φραχθῶσιν ὅλα τὰ στόματα καὶ νὰ μὴ ἔχη κανεὶς δικαιολογίαν, οὔτε Ἰουδαῖος οὔτε Ἕλλην, ἀλλὰ διὰ νὰ γνωρίση ὅλη ἡ ἀνθρωπότης ὅτι εἶνε ἔνοχος καὶ ὑπόδικος ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

20. Διότι οὐδεὶς ἄνθρωπος, κρινόμενος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ θὰ εὐρεθῆ δίκαιος ἀπὸ τὰ ἔργα τοῦ νόμου· διότι κανενὸς τὰ ἔργα δὲν εἶνε σύμφωνα μὲ τὸν νόμον καὶ χωρὶς παρανομίαν· διότι διὰ μέσου τοῦ νόμου γίνεται ἡ κατανόησις καὶ ἡ συναίσθησις τοῦ ὅτι πάντες εἴμεθα ἔνοχοι καὶ ἁμαρτωλοὶ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

(Ἀκολουθεῖ).

K. A. ΔΙΑΛΗΣΜΑΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Σμύρνης Χρυσόστομος
 † Ὁ Τράλλεων Χρυσόστομος
 Π. Παπαδήμου

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΤΟ Δ. ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ ΤΗΣ ΘΡ. ΑΔΕΛΦΟΤ. ΕΥΣΕΒΕΙΑΣ

Περ. Δουκῆς Π. Δουκέλλης
 Γ. Ρουσσέν Στ. Κοικαλᾶς
 Π. Κασάπογλου Δημ. Τσακῆρης
 Α. Ἀθηνογένης Δ. Δουρουδόγλου
 Μ. Νικολαΐδης Δ. Σεμιζόπουλος

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Ἐν Σμύρνη	Γρ. ἀργ.	24
» ταῖς ἐπαρχίαις	»	30
» τῆ ἐξωτερικῇ	φρ. χρ.	7

Ἐκαστον τεύχος μεταλ. 2

ΜΙΚΡΑ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κωνσταντῖνον Σγουρδὸν Χιον.— Θεο-
 χάρη Βεγλερῆν δικηγόρον Πέραν (Κων/
 σπολις). Ἐνεγράφητε βιβλίον συνδρομητῶν
 σὺμματα ἀπεστάλησαν ἑλλείποντα φυλλά-
 διχα σταλήσονται μετὰ τὴν ἀνατύπωσιν.—
 Ἱερολ. Ἱεροδιάκονον κ. Γερμανὸν Ν.
 Ἐφρεσον. Ἐλλείποντα φυλλάδια ἐστειλα-
 μεν ἐκ νέου. Μετάθεσιν Μαθιουδάκη ἐση-
 μειώσαμεν εὐχαριστοῦμεν.— Κων. Κα-
 ταπόδην Σαράντα Ἐκκλησίας. Συνεμορ-
 φώθημεν ἐδηγίας ὑμῶν καθυστερήσαντα
 φυλλάδια ἐστειλάμεν ἐκ νέου.— Πανοσ.
 Ἀρχιμανδρίτην κ. Χρυσόστομον Βάρ-
 νημ. Συνδρομὴ ἐλήφθη εὐχαριστοῦμεν συ-
 νεμορφώθημεν ἐδηγίας ὑμῶν ἑλλείποντας
 ἀριθμούς καὶ ἀπόδειξιν πληρωμῆς ἐστειλα-
 μεν.— Μουράτ Ν. Μουράτογλου Θεῖρα
 ἑλλείποντας ἀριθμούς ἐστειλάμεν ἐκ νέου.

— Πλάτωνα Τσαούσογλου Σάμια ἑλλεί-
 ποντα φυλλάδια καὶ ὄρολόγιον ἐστάλησαν
 ταχυδρομικῶς.

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΘΕΙΟΥ ΚΗΡΥΓΜΑΤΟΣ

Ἄθριον Κυριακὴν 15 τρέχοντος οἱ Ἱερο-
 κήρυκες τῆς θρησκευτικῆς ἀδελφότητος
 «Εὐσεβεῖας» θά κηρύξωσιν ὡς ἑξῆς :

Ὁ Ἱερολογ. κ. Γε. Ὁρφανίδης ἐν τῇ
 Ι. ναφ Ἀγ. Πικρασκευῆς (Μελαντία) π. μ.
 Ὁ Ἱερολ. κ. Γ. Πασχάλης ἐν τῇ Ι. ναφ
 ἁγ. Ἰωάννου (Σχοινάδικα) π. μ.
 Ὁ ἑλλόγ. κ. Π. Κατσιναβάκης ἐν τῇ Ι.
 ναφ ἁγ. Κωνσταντίνου π. μ.
 Ὁ ἑλλόγ. κ. Ἀνδρ. Κουρνιακῆς ἐν τῇ
 σχολῇ ἁγ. Νικολάου 3 π. μ.

Ἱπεύθυνος : Π. Γ. ΛΟΥΚΕΛΛΗΣ = Ἐκ τοῦ τυπογραφείου Ο ΕΡΜΗΣ.